

Suzan Bišop Krispel

ČOKOLADNI SNOVI

Prevela
Dubravka Srečković Divković

Laguna

Naslov originala

Susan Bishop Crispell
DREAMING IN CHOCOLATE

Copyright © 2018 by Susan Bishop Crispell

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mojoj mami, koja me je naučila
da volim bez zadržke
(i dozvolila mi da uzmem apotekarski ormarić)*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

1

Ako je nešto Penelopi Dolton zasigurno znala, znala je to da svaki dan nudi makar jedan čaroban trenutak. Ukus čiste sreće koji je slađi od njenih omiljenih karamela od crne čokolade. Previše joj je trenutaka kliznulo kroz prste pre nego što je umela da ih potraži, ali tog poslednjeg meseca zadala je sebi misiju da ih više ne propušta.

A ovo je bio takav trenutak za taj dan – klečala je u snegu drhteći od hladnoće i vlage što joj je natapala pamučne hulahopke i porub haljine, i pravila je sneška, a njena ćerka bez prestanka mlela o tome kako je provela dan u školi.

Pri polasku sa posla Penelopi je bila navukla na sebe taman toliko slojeva spoljne odeće koliko da joj bude prijatno za tih deset minuta hoda do osnovne škole u Malar-kiju* i natrag. Ali kad su se ona i Ela približile parku usred centra gradića, skroz-naskroz belom i zimski čarobnom

---

* Reć *malarkey* na engleskom označava besmislenu priču, gluposti. Tako bi Malarki mogao biti Brbljograd. (Prim. prev.)

poput zemlje čudesa, takoreći ga je čula kako ih preklinje da prve tu ostave svoj trag.

Kako se uspomene ne stvaraju same od sebe, zaputile su se s rukom u ruci u sneg celac, dođavola i neodgovarajuća odeća.

„Šta ti se najlepše danas dogodilo u školi?“, upitala je Penelopi. Nagrabila je puno naručje snega u gomilu i počela da ga oblikuje oko lopte koju je napravila Ela.

„Osim snega?“

Sneg nije bio neuobičajen u tom severozapadnom kutku Severne Karoline, ali tako rano u godini retko kad bi ih poprašilo nešto ozbiljnije od pokoje pahulje. Tih pet-šest centimetara što je napadalo posle užine bilo je božanstveno iznenađenje.

„Da, osim njega.“

„Na odmoru sam smela da se igram šugice s drugom decom“, kazala je Ela, a čitavim licem joj se razlio krezavi osmeh. Prešla je ovlaš prstima po mačjim ušima prišivenim na vrhu pletene kape, pa nastavila. „Prvo je gospođa Šaters rekla da nije sigurna da li bi trebalo da se igram zato što ne želi da se povredim, ali onda je jedna druga nastavnica rekla da je to samo šugica i da će mi trčanje verovatno koristiti posle bolesti. I tako je gospođa Šaters rekla da može. A onda, čik pogodi šta je bilo! Ja sam bila šuga, mama!“

Penelopi je prikovala oči za ćerku; osmeh joj se zamrzao tu gde treba da bude, a dah zapeo u grlu dok je uzalud pokušavala da se ne udaljuje od tog trenutka. Ali čak ni Elino uzbuđenje zbog toga što je u igri dobila ulogu koju niko nikad neće, nije moglo sprečiti stvarnost da pokulja natrag na reč „bolest“.

Izdah vazduha. Penelopi je opustila lice. Ela je dobila priliku da se igra na odmoru kao svaki normalan trećak. Nešto što je već samo po sebi razlog za sreću. Zasad će se truditi da to bude dovoljno. „Sjajno, zlato! Jesi li uspela da ošugaš nekog?“

„Aha. Jednu devojčicu iz mog odeljenja. Zove se River. Stvarno vešto igra šugice. Gotovo je nikad ne uhvate“, rekla je Ela. Zarila je šake u rukavicama u sneg, kao dve lopate, pa ga istog trena pustila. „Ej, čekaj! Ne možemo da pravimo našu snežnu porodicu bez bake. Hajdemo po nju da i ona pomogne!“

„Biće joj malčice nezgodno da pravi sneška dok je na poslu.“

„Može da progłosi pauzu. Biće tužna ako ih napravimo bez nje.“

„Znaš da ne može da proglosti pauzu a da ne zatvori radnju. Neko mora da uslužuje mušterije kad uđu, a pošto sam ja ovde s tobom, baka je tamo sama.“

Ela je položila šaku na Penelopinu nadlanicu kako bi je zaustavila usred utapkavanja još jedne pregršti snega u asimetričnu sferu koja je počivala na tlu između njih. „Znam. Ali zar ne može da dođe samo na sat vremena? Kad te molim! Napisaću poruku za ulazna vrata, pa će svako kome se pije topla čokolada znati kad se ona vraća.“

Penelopi je oklevala. Nikad nije bila od onih mama što popuštaju pred svakim zahtevom svog deteta. Ali odnedavno ju je reč „ne“ napustila i nije mogla da natera sebe da pođe i potraži je. Da izmami Eli osmeh, da je čuje kako se smeje od oduševljenja – eto šta je sad bilo važno. Griža savesti zbog svih „ne“ izgovaranih godinama – i zbog svih

onih iskustava koja Ela nikad nije proživela zbog Penelopinih odluka – palila ju je u ždrele. Predajući se, rekla je: „U pravu si. Baka ne bi volela ovo da propusti.“

„To! Važi, idemo.“ U žurbi da krene, Ela je hitnula sakupljene pregršti snega uvis, zasuvši Penelopino lice vejavicom dok je ustajala.

Prenuta udarom hladnoće na obrazima, Penelopi je izgubila ravnotežu i pručila se poleduške u sneg.

„Izvini, mama!“

„Nema veze“, kazala je ona, i dalje zureći u sivoplavo nebo. *Možda*, pomislila je, *u one dane kad ti je to istinski potrebno, možeš da ukradeš još jedan savršen trenutak*. Na to je pozvala Elu savijenim prstom u rukavici. „Hodi ovamo, malecka.“

Kada se Ela nagla nad nju, Penelopi je obujmila rukama ćerkin premršavi struk i povukla je na sebe. Zbog te nagle promene, prelaska iz stojećeg položaja u opruženi, skroz preko maminog trupa, iz Ele je izbio buran kikut. Penelopi je poljubila Elu u slepoočnicu, gde je ispod kape umakao pramičak svetlosmeđe kose. Okrenula se u stranu, vodeći računa da poduhvati Elinu glavu šakom, pa položila ćerku kraj sebe.

„Kad smo već obe ovde dole, možemo malo i da se zabavimo“, rekla je.

Penelopi se odmakla za pola metra – metar i opet pala na leđa. Obrnuvši glavu ka Eli, ponovila je ćerkin osmeh od uva do uva sopstvenim osmehom. Na je'n, dva, tri, obe su raširile ruke i noge koliko god su mogle i naslikale u snegu anđele.

* * *

Za oči tih snežnih figura žrtvovala su šest tartufa od crne čokolade. Tartufi su – ručno oblikovani u čokolateriji koju je Penelopi držala s majkom – bili mnogo pogodniji za oči nego grumenje uglja, koje bi zahtevalo i poseban odlazak do marketa nekoliko blokova dalje, na suprotnoj strani parka. Kako su imale svega sat vremena pre no što će morati opet da otvore *Čokoladnu kućicu*, Penelopi je pristala da radi potrebnog materijala za pravljenje sneška pohara inventar prodavnice. Umesto od šargarepa, noseve su napravile od dugačkih perca zamočenih u belu čokoladu, debelih kao dva Elina prsta. Ružičaste, crvene i zelene šećerne mrvice u čokoladi dopunjavale su bojama šarene kecelje koje je Penelopina majka Sabina vezala snežnim figurama oko oblog stasa.

Usta su se pokazala kao teži zadatak. Ela je pretražila apotekarski ormarić uguran u jednu zidnu nišu u dubini kuhinje, nadajući se da će nekom srećom naići na zalihu crvenog sladića, ili čak celih suvih papričica za onu začinjenu ljutu čokoladu koju njoj ne dozvoljavaju da pije. Nije našla ni jedno ni drugo. Na kraju je Penelopi ubedila ćerku da su čokoladirana zrna espresso kafe dobra zamena. I tako su se tri sneška osmehivala neobojenim usnama kolima što prolaze.

„Još nisi gotova?“, upitala je Ela.

Penelopi je ispila i poslednju kap tople čokolade, zahvalna na toj dodatnoj dozi toplote i navali šećera koju joj je pružila. Za razliku od njene snežne dvojnice, Penelopi su usne bile obojene u tamnocrveno i ostavile su prsten na plastičnom poklopcu. Pružila je šolju za jednokratnu upotrebu Eli, koja nije žurila sa svojim napitkom. „Šta ćeš s njom?“

„Videćeš.“

To je na Elinom jeziku značilo da bi Penelopi možda stavila veto na tu zamisao da je Ela zatražila dozvolu.

Ali Penelopi je bila dovoljno radoznala da joj progleda kroz prste. „U redu, lepo, imamo još desetak minuta pre nego što ćemo morati da se vratimo. Dakle, šta god da planiraš, bolje gledaj da bude brzo.“

„Hoću“, kazala je Ela. Potom se okrenula, dobacila joj preko ramena osmeh i odjurila. Sa svakim korakom čizme su bacale sneg naviše za njom.

Šačica druge dece, otprilike Elinih vršnjaka, bila je već stigla u park i upravo gradila sopstvene ljude od snega i gomilala arsenal grudvi. Ni uz jedno dete nije bilo roditelja. Nikome od njih neće ni biti potreban nadzor dok su tu gospođa Lejman u antikvarnici na drugoj strani ulice i stari gospodin Harvi što sedi ispred *Malarkijske gvoždare* na uglu da bi motrio na njih.

„Vas dve možete da ostanete, dušo“, kazala je Sabina, hvatajući prstima zamršene odbegle vlasi svoje kose i zadržavajući ih iza uva, u masu tamnih kovrdža. „Ela se baš provodi. Ne treba da prekida zato što ja moram da pođem.“

„Veruj mi, već je u ovaj dan sabila obilje zabave“, odgovorila je Penelopi.

Obe su se pomerile da bi posmatrale Elu. Isprva se Penelopi učinilo da Ela pokušava da prevaziđe stidljivost i da se obrati drugoj deci, ali Ela ih je zaobišla za ljubav drvoredu što je odvajao park od Glogove ulice. Potom je čučnula pod golu krošnju jedne magnolije. Kapa joj se zakačila za granu i tako se uvrnula da su se sive mačje uši našle postrance na glavi. Kad je ispuzala, njen osmeh se mogao takmičiti sa sjajem snega koji je zaodevao tle.

Penelopi se opet obrnula ka majci, pokušavajući da se priseti iz kog razloga bi i to trebalo da upakuju u dan. Lakše je bilo kad joj Elina sreća nije jedina žiža. Koji časak zatim, rekla je: „Ela ima domaće zadatke, a ovoliko trčanje ima da je sustigne večeras u nekom trenutku. Draže bi mi bilo da posustane u radnji nego u snegu.“

Sabina je nakosila glavu ka Eli. „Ne deluje mi da će baš uskoro da uspori.“

Ela se zaputila ka njima, prekrstivši ruke na grudima kako joj dugačke grančice koje je nakupila ne bi upadale među noge i saplitala je.

„Neće usporiti dokle god se ona pita“, saglasila se Penelopi, praveći se da ne primećuje studeni bol u dubini grudi koji nije imao mnogo veze s hladnoćom u vazduhu. Dan im je bio predivan. Neće ga upropastiti dozvoljavajući da je tuga snažnije skoli.

„Još malo pa sam gotova“, rekla je Ela savijajući se da bi položila grančice na tle ispred snežnih figura. Nakon kraće inspekcije, dve jače grančice pružila je Penelopi. „Pridrži ih, molim te.“

I prosto sâm od sebe, Penelopin osmeh se vratio. Nikako joj nije moglo biti teško kad je Ela srećna – njena lepa raspoloženja bila su zarazna. „Uši su ti krive.“ Obrnula je slobodnom rukom Eli kapu da je ispravi.

„Hvala.“ Ela je pokupila preostale grančice i zabolala ih u dva sneška, pri sredini tela, napravivši im ruke. Jedna grančica je štrčala naviše, a druga sezala ka zemlji. Ela se odmakla, podbočivši se dok ih je premeravala. Klimnuvši glavom, kazala je: „U redu, mama, sad mogu da preuzmem i te.“

Penelopi joj je dala grančice. „Ovaj će dobiti specijalne ruke, a?“

„Aha. Za minut ćeš videti zašto“, rekla je Ela.

Penelopi i njena majka razgaljeno su se zgleдалe iznad Eline glave.

Ela je postavila i te grančice u isti položaj kao i one prethodne. Račvasti kraj se preklapao s rukom susednog sneška kao da se drže za ruke. Onda je Ela uzela Penelopinu praznu šolju od tople čokolade i nameстила je na kraju druge sneškove ruke.

„Tamtara-ra! Oni su mi.“

„Bogme jesu“, izgovorio je neki glas iza njih.

Penelopi se osvrnula i ustanovila da ka njima ide gradonačelnik Malarkija, Henri Džejmson. Nije bio visok baš doslovno preko metar i osamdeset, ali je zato bio građen kao omanji frižider. Na samom pragu pedesete, bio je u boljoj kondiciji nego većina dvostruko mlađih ljudi, zahvaljujući predanoj rešenosti da umanja svoj ugljenički otisak, usled čega je svoj automobil držao u garaži pod ceradom, a svuda po gradu išao peške.

„Ne umem da vam opišem koliko je lepo videti vas sve tri ovde zajedno“, kazao je.

„Nismo mogle da odolimo svežem snegu“, rekla je Penelopi.

Pokazao je ka šolji u sneškovoj ruci i zasmejuljio se. „Ovi snežni ljudi neće od tople čokolade da ožive kao Ledenko, jelte?“*

---

* Sneško koji u crtanom filmu oživljava jer mu je na glavu stavljen mađioničarski šešir. (Prim. prev.)

„Neće, nisam koristila čarobnu toplu čokoladu“, kazala je Ela. Namrštila se na šolju kao da ju je ova izneverila. Onda je naglo preusmerila pažnju na odrasle, a usne su joj se opet razmotale u osmeh. „Ormarić nije hteo ništa da mi dâ kad sam tražila. Mada bi to bilo skroz super. Probaću opet kad se budemo vratile u radnju.“

Penelopi je obujmila rukama ćerku oko ramenâ i privukla je k sebi, tako da su joj se Elina leđa utisnula u stomak. „Ne bih rekla da je oživljavanje sneška najkorisnija primena čarolije.“

Ela je zbacila glavu da bi pogledala u Penelopi. „Nemoj tako da pričaš, mama. Bilo bi mnogo zabavno.“

„Da“, priznala je Penelopi. „Verovatno bi bilo.“

Ali recepti i sastojci koji su se misteriozno pojavljivali u fiokama antikvarnog apotekarskog ormarića u *Čokoladnoj kućici* pojavljivali su se kako se njima ćefne. Penelopi je mogla da zatraži čarobni lek za svaki problem, ali nije bilo garancije da će se on ikada pojaviti.

2

Penelopi je još davno naučila da ne veruje čaroliji čokolade. Makar ne kad je posredi njen život.

A taj recept za tartufe koji leče prepuklo srce, recept što ga je našla u gornjoj desnoj fioci apotekarskog ormarića, dodatno je opravdavao njene stavove.

Tutnula je kartončić s receptom u džep kecelje. Tamo je bio bezbedniji nego da ga ostavi na stolu pa da ga nađe njena majka. Ili još gore, Ela. Obe bi bodrile Penelopi da ga isproba – njena ćerka zato što će ona sama biti uzrok tog prepuklog srca kom recept obećava olakšanje, a njena majka Sabina zato što je nepokolebljiva u svom uverenju da su njihove čokolade nekakav čarobni lek za sve. Jednom okusivši njihovu čokoladu, ljudi su sanjali svoju budućnost i sladili se trenutnim nastupima radosti i srećnih sticaja okolnosti koji će im pomoći da prebrode teške trenutke.

Samo što je ta čarolija bila potpuno beskorisna kad je posredi Elino izlečenje.

Penelopi je zatvorila fioku, pri čemu ju je odalo tek najneznatnije trenje drveta. Sedefasta povlaka zagrejala se pod njenim prstima, kao da ormarić hoće da joj stavi do znanja da nije završio s deljenjem netraženih saveta.

„Sledeći put mi daj nešto što vredi imati“, šapnula je.

A onda je, za svaki slučaj, još malo pogurala fioku. Flašice sa ekstraktima, aromatizovanim solima i sušenim laticama lavande izdajnički su zazveketale jedne o druge u nekoj drugoj fioci. Hitro se obazrela i susrela majčin radoznali pogled: Sabina je izvirivala kroz otvor vrata što su odvajala prednji deo radnje od kuhinje. Nije bilo svrhe da se pretvara kako se ništa nije desilo. Njena majka je imala najfinije čulo za smicalice tog ormarića i uvek je znala ako je podario novi recept ili sastojak.

Kada su otvorile tu radnju, bilo je kao da je Božić svakog dana: obe opijene od uzbuđenog iščekivanja da vide kakav će novi zalogajčić čarolije uspeti sledeći put da ponude mušterijama. Sada im je donosila svakodnevno razočaranje.

Penelopi je prošla u prednji deo, odabravši da što pre ukloni preteću raspravu s puta.

„Je li ti dao nešto novo?“, upitala je majka. Sveži talas nade izvio joj je krajičke usana naviše. „Nešto što bi moglo da pomogne Eli?“

„Da, dao mi je. Ali nije za Elu.“

„Daj da vidim.“

Penelopi je sklupčala prste oko kartončića u džepu kecelje. Samo još malo jači pritisak i zgužvala bi ga u čvorić besmislenih reči i brojeva. „Nije ni za tebe.“

„Onda je nešto novo za radnju?“, upitala je Sabina.

„Ne, ovaj recept je za mene. A kako ne planiram da ga primenim, nema potrebe ni da se ti uzrujavaš zbog toga.“ Penelopi ne bi ništa koristilo ako bi dozvolila da recept utiče i na nju samu. Čarolija apotekarskog ormarića imala je dejstvo tek u određenoj meri. To mu je samo bio način da je podseti na svoja ograničenja. Olabavila je stisak i pustila papir da joj ispadne van domašaja.

Majka je obujmila Penelopino lice dlanom. „Ali možda je...“

„Mama, stvarno moraš prestati da se nadaš da će čokolade sve srediti. Da postoji način da se ona spase, doktori bi ga pronašli“, kazala je Penelopi. Spustila je šaku preko majčine nadlanice i stegla ju je za ruku.

„U njoj je još toliko života“, rekla je majka, a šapat joj je ukrao završetke reči. „Mislim da si prerano prestala. Odustala.“

Otkako je Ela pre dve godine doživela prvi epileptični napad, Penelopi je sa svime redom probala ne bi li joj se ćerka oporavila. S neurolozima sa Djuka. Sa akupunkturinom. Receptima za lekovite tartufe sa semenom komorača i belom čokoladom. Sa ispisivanjem budućnosti koju želi Eli na listu hartije na dan prošlogodišnje Svetkovine sudbine, nakon čega je hartiju bacila u vatru, na gomilu sa budućnostima svih ostalih stanovnika Malarkija.

Odluka da prekine Elino lečenje bila je najteža koju je Penelopi ikada donela. A kao dvadesetsedmogodišnja samohrana majka, iskusila je već mnoge teške odluke. Ali i ona i Ela su se saglasile da je to najbolji izbor među svim šugavim izborima koji im se nude. I nije htela da dozvoli da je ma ko grižom savesti primorava na preispitivanje.

„To si vrlo jasno davala na znanje ovih poslednjih nedelju dana“, rekla je Penelopi. „Ali tako Ela hoće.“

„Ona hoće i još štošta drugo. Njen spisak je dovoljan dokaz. Svakog dana dodaje nešto novo. A kad obe budete shvatile da zaslužuje više vremena da sve to uradi, biće prekasno.“

Penelopi je poletela pogledom ka ćerki, koja je sedela ušuškana u uglu troseda u prednjem delu radnje. Sa sveskom naslonjenom na podignuta kolena, škrabala je ružičastim čarobnim markerom spisak svega onog što želi da uradi pre nego što umre. U njenom slučaju, taj spisak je bio nužnost, ne neka maštarija.

Takvim spiskovima trebalo bi da se bakću ambiciozni srednjoškolci i ljudi koje drma kriza srednjih godina. Ne osmogodišnja deca. A ipak su se našle tu gde su, sa svega šest preostalih meseci – godinu dana budu li imale sreće – sve zahvaljujući tumoru koji se usadio duboko u Elin mozak, a nemoguće ga je operisati. U dobre dane izazivao je mučnine i migrene zbog kojih su je slali kući iz škole. Rđavi dani donosili su Eli lokalizovane epileptične napade i dugotrajne boravke u bolnici.

„Već je prekasno.“ Penelopi je stisla usne i udahnula da se primiri. Ako bi poklekla tako brzo nakon izricanja konačne dijagnoze, samo bi sve otežala. Mora ostati usredsređena na Elu. „Zato ću raditi sve što je potrebno da joj život bude srećan i ispunjen, koliko god mogu. Ako ti to ne možeš, moraš mi reći sad.“

„Naravno da ću to raditi. Samo sam joj to uvek i želela. I tebi.“ Sabini je zatitrao glas kad su kanule prve suze. „Samo bih želela da imamo više vremena.“

„I ja, mama.“ Da je apotekarski ormarić dao Penelopi neki recept koji bi joj omogućio da zameni sve preostale godine svog života za Eline, krenula bi da prikuplja sastojke čim ga pročita. Ali nije joj ga dao. I neće ga dati.

Kad su joj ovog puta prsti kliznuli preko glatke površine recepta u džepu kecelje, zgužvala ga je u pesnici.

Elini srećni uzvici – „Mama!“ i „Bako!“ – obema su im izmamili osmeh pre no što su joj te reči do kraja i izašle iz usta. Sad je postojala granica dokle će još moći da je čuju kako ih doziva. I obema je bio dragocen svaki taj poziv.

„Hoćeš da vidiš šta sam dodala na spisak?“, upitala je Ela.

„Nisi valjda ponovo ubacila *da se istetoviram*, je li?“, upitala je Penelopi.

„Ne.“ Žvrcnula je markerom tamo-amo po hartiji da precrta nešto sa spiska. „Ovo je nešto još bolje.“

Spisak je bio doktorova zamisao. Način da se osigura da Elini poslednji meseci života budu ispunjeni svime što voli. A to je značilo da su većinu Elinih želja činili tipični zahtevi osmogodišnjakinje: da doručkuje tortu, da ide u Diznilend i tamo upozna Elsu i Anu, da usvoji maće i dâ mu ime Tartuf. Nekolike želje bile su tu prosto zato što bi na tako nešto Penelopi inače rekla „ne“, na primer da probuši uši i ofarba kosu u ljubičasto. A Ela je bila dovoljno bistroumna da pokuša da zaigra na kartu neizlečive bolesti kako bi izvukla sve što može.

Penelopi je prošla kroz prostoriju i nagla se nad naslon troseda, položivši bradu na Elinu svetlu kosu. Elin rukopis bio je previše krupan i uglast. Ljupko je nedostajalo nekoliko slova, jer Ela još mnoge reči nije umela pravilno

da napiše, pa je improvizovala. Preletela je pogledom taj i predobro znani spisak da bi pri dnu pronašla najnovije stavke.

16. *Da idem u školu sa nula dana bolovanja čitav jedan mesec.*

„Mislim da ti je ova najlepša dosad“, rekla je Penelopi. Ali ako bi Ela uspela to da izvede, bilo bi čudo.

Baš kao što su i predvidele, Elu je dan ispunjen školom i pravljenjem tri sneška oborio s nogu. Čvrsto je spavala već koji minut nakon što ju je majka ušuškala u krevet. Penelopi je nastojala da ubedi sebe da je to zdrav umor, onaj što znači da je njena ćerka uživala u svakoj sekundi dana. Ali dok je posmatrala mršavo i bledo Elino lice na jastuku, Penelopi je samo videla kako je taj dan uzeo svoj danak.

Penelopi je potražila pogledom jedva primetno uzdizanje i spuštanje Elinih grudi i tek onda izašla iz sobe. Pa čak i tad, ostala je malo u hodniku pre nego što će se najzad otreći dela brige i poći niz stepenice.

Kako su u kući stanovale samo njih dve, Penelopi nikad nije uviđala potrebu za zvaničnom trpezarijom. Većinom su jele za kuhinjskim ostrvcetom, a u poneko lenjo subotnje jutro smotale bi se zajedno na kauč u dnevnoj sobi uz zajednički tanjir s prženicama posutim šećerom u prahu, da odgledaju do kraja film uz koji je Ela prethodne večeri zaspala. Zato je otvoreni prostor što se nadovezivao na kuhinju, a trebalo je da bude trpezarija, postao Penelopin prostor za šivenje.

Poput ostatka kuće, i on je bio eklektična mešavina starinskog i modernog. Dve beržere sa damaskom šarom u tamnozelenoj i krem boji stajale su levo i desno od stola za šivenje, koji je napravila tako što je pričvrstila debelu tablu od tamno nijansirane hrastovine za postolje babine šivaće mašine, od kovanog gvožđa, s početka dvadesetog veka. Na njega je bila nasadena njena blistavobela šivaća mašina, proizvedena u poslednjoj deceniji. Ta soba je postala njeno svetište u koje je dolazila kad ne može da zaspi. A to je u poslednje vreme bilo vrlo često.

Penelopi je obrnula jednu fotelju i pregurala je do stola. Utonuvši u nju, krenula je da skroluje niz plej-liste na ajpodu pripojenom za postolje sa zvučnicima na suprotnom uglu stola. Miksovi su bili klasifikovani po raspoložjenjima kako bi joj poslužili kao savršen saundtrek uz trenutno stanje duha. Zaobišla je *Frustraciju* – bučni, strašću prožeti hard rok koji je privremeno utapao njene probleme – i zastala na *Melanholiji* – uglavnom izboru indi pevača i tekstopisaca sa akustičnim gitarama i klavirima, koji su prosto pozivali da sedneš u mračnu sobu i praviš se da okolni svet ne postoji. Potom se vratila na *Nadahnuto*. Bila je to kompilacija njenih najdražih pesama i umela je da je prevari i namami da se osmehne i zapeva već nakon treće pesme.

Upravo joj je tako nešto bilo potrebno večeras da joj odvuče misli.

Isto tako i gomila od pet-šest trouglastih marama za glavu koje su ona i Ela isekle i prikačile zajedno pribadačama prethodnog vikenda. Odabrale su mešavinu tkanina živih boja i šara, da unesu malo preko potrebne vedrine

na pedijatrijsku onkologiju kojoj će, kao i dotad, donirati marame kad ih dovrše.

Pritisnula je *plej* na ajpodu i pustila prve tonove jedne pesme *Ateneuma* da proteraju preostalu napetost iz njenih ramena. Dohvativši koralnu tkaninu sa cikcak šarom sa vrha gomile, namestila ju je pod papučicu mašine, pa nagazila pedalu ispod stola. Usmerila je tkaninu ispod igle, obrnula je kad je stigla do ugla, pa krenula niz drugu ivicu. Penelopi je jedva razabirala muziku kroz neumorno zvrjanje šivaće mašine. Pojačala je zvuk za trunku. A onda je popustila pritisak na pedalu da bi usporila iglu i svoj rad.

Slično Eli, Penelopi je bila rešena da iz tog dana izvuče koliko god može sreće.